

Ryc. 7. Zachodnia granica kratonu wschodnioeuropejskiego według różnych autorów (za E. Stupnicką, 2008). Autor jest zdania, że najbardziej prawdopodobną granicą kratonu jest granica poprowadzona według *Carte tectonique de Europa*

Przeprowadzone pod koniec XX w., pod kierownictwem A. Gutercha, głębokie sondowania sejsmiczne dowiodły, że linia T-T jest tylko jedną ze stref uskokowych i na południowym zachodzie od niej znajduje się kolejna, wzdłuż której podnosi się krystalinik prekambryjski. Strefa znajdująca się między linią T-T a następną strefą uskokową, gdzie skały osadowe fanerozoiku mają bardzo dużą miąższość, a utwory paleozoiku są w wielu miejscach sfałdowane, została nazwana strefą Gutercha (ryc. 8).

Autor jest zdania, że granice kratonu wschodnioeuropejskiego są tożsame z granicami późnoprakambryjskiego kontynentu Baltika, co w ostatnich latach znalazło potwierdzenie w pracach geofizycznych (Mazur i in., 2017). W tym sensie za najbardziej prawdopodobną południowo-zachodnią granicę kratonu wschodnioeuropejskiego należy uznać uskok środkowej Odry, przedłużający się ku północnemu zachodowi w strefę uskokową Łaby (ryc. 9), a ku południowemu wschodowi w strefę uskokową Kraków-Lubliniec.